

Keressük az elveszett bárányt

Írta: F. W. Detamore

<https://www.ministrymagazine.org/archive/1962/11/seeking-his-lost-sheep>

Problémák és lehetőségek

„Ne nevezd őket gyülekezetet elhagyóknak – ezzel érzéseikben megsérted őket” - ezzel tiltakoznak egyesek. De nem ismerek más kifejezést, ami találó lenne. „Volt tagok?” – ez keveset jelent, mert valaki lehet volt tagja a Dallas-i gyülekezetnek, de jelenleg tagja a Houston-i gyülekezetnek. Ezért én gyülekezetet elhagyóknak nevezem őket, és mindenki tudja, hogy kikről beszélek.

Lelkészek éveken át ösztönöztek, hogy írjak részletekbe menő tanácsokat abban a témában, hogy hogyan dolgozhatunk a gyülekezetet elhagyókért. (Figyelem, nem arról van szó, hogy „hogyan bánjunk a gyülekezetet elhagyókkal”, hanem hogyan dolgozzunk a gyülekezetet elhagyókért”. A kettő között hatalmas a különbség. Gyakran bánunk valahogy a gyülekezetet elhagyókkal, de sajnós csak ritkán dolgozunk értük! Tehát, végül időt szakítottam arra, hogy leírjam ezeket a javaslatokat.

Evangélizációs munkámnak köszönhetően évente 1500-2000 otthonba látogatok el. Ezek a családok átlagosan 2-3 tagúak. Így minden évben személyesen megközelítőleg 5000 emberrel lépek kapcsolatba. Ezeknek fele, vagy annál több olyan, aki elhagyta a gyülekezetet. Ezért természetesnek tűnik, hogy határozott véleményt alkossak a gyülekezetet elhagyókról és szükségleteikről, valamint a gyülekezet szükségleteiről, hogy segítsenek neki.

Egyes megjegyzéseim nem mindig lesznek teljesen hízelgőek az egyház és képviselőik számára. Valamilyen formában részünk van a gyülekezet elhagyók tragédiájában. Ha szembenézünk saját hibáinkkal és nyitottsággal kezeljük a gyülekezetet elhagyók problémáit és szükségleteit, segíthetünk nekik és önmagunknak is. Veszélyes úgy gondolkodnunk, hogy nekünk, akik a szervezeten belül vagyunk „semmire sincs szükségünk”.

Ezért őszintén kell beszélnem, amikor a gyülekezetet elhagyókkal és azokkal a körülményekkel foglalkozom, amelyek hozzájárultak ahhoz, hogy gyülekezeti tagok gyülekezetet elhagyókká váljanak. Tudatában vagyok annak, hogy nyitottságommal felelősséget hordozok a szervezetért, és egyetlen osztályt sem lehet hibáztatni azokért a véleményekért, amelyeket itt kinyilvánítok.

Először is el kell ismernünk, hogy kevesen hagyják el a gyülekezetet azért, mert nem lettek megfelelően megtanítva a hitelvekre. Ezt a vádat hallom gyakran a különböző intézményekben. De nem ez a helyzet. Csak egy kis hányad, talán az egy százalék megy el hitelvi nézeteltérés vagy félreértés miatt.

Sokan kerülnek ki olyan dolgokért, amit mi mint evangélizátorok, lelkészek, területi elnökök, területi pénztárosok, iskolaigazgatók, gyülekezeti presbiterek és diakónusok velük tettünk, vagy nekik mondtunk. Vállalnunk kell a részünket és felelősségünket, és ha elismerjük hibáinkat, megtettük az első nagy lépést az elveszettek visszanyerésében – akikkel a fele útnál messzebb találkozunk.

Rengeteg gyülekezetet elhagyó van, aki még mindig adventistának tartja magát. Ők rendszeresen néznek és hallgatnak adventista rádió és TV műsorokat. Alkalmacszerűen elmennek a gyülekezetbe, de el vannak szakadva a gyülekezettől. Semmi áron sem akarnak egy másik egyházhoz tartozni, de velünk sincsenek egységben. Ebbe a kategóriába sokkal többen tartoznak, mint gondolnánk.

Az a gondolat bátoríthat bennünket, hogy elmenjünk és érettük dolgozzunk, hogy a többség még mindig hisz az üzenetünkben, és rengetegen tervezik, hogy feltétlenül (vagy esetlegesen) visszatérnek valamikor. Sok gyülekezetet elhagyó mély aggodalommal figyeli az utolsó idők jeleinek alakulását. Micsoda időket élünk, és micsoda kihívás (feladat) teljes buzgalommal dolgozni azoknak visszahozataláért, akik egykor velünk voltak, de most kint vannak a hideg és sötét éjszakában!

A gyülekezetet elhagyók tartózkodási helyének azonosítása

Hasznos lehet felsorolni azokat a lehetőségeket, amelyek segítségével az elmúlt néhány évben 25 000 gyülekezetet elhagyó nyomára bukkantunk:

1. Könyvevangélisták. Könyvevangélistáink a frontvonalban vannak – közel az emberekhez. Egy figyelmes könyvevangélista nyomára bukkanhat a gyülekezetet elhagyóknak.
2. Énekes csoportok. Minden adventista ismer adománygyűjtő énekes csoportokat (nyugaton elterjedt - Magyarországon nem gyakoroljuk) és gyakran a gyülekezetet elhagyók így nyilatkoznak az adománygyűjtőnek: „Igen, ismerem a munkátokat; én is adventista voltam valamikor.” Minden ilyen nyomot nyilván kell tartani a gyülekezet által vezetett, gyülekezetet elhagyók listáján, természetesen névvel és címmel együtt.
3. Gyülekezeti tagok közelében élők. Egy aktív adventista hamar fel fogja fedezni a gyülekezetet elhagyókat, vagy az új adventistákat a közvetlen lakókörnyezetében. Ugyanez érvényes a munkahelyre, iskolára és irodára, ahol gyülekezeti tagjaink alkalmazottak. Minden gyülekezeti tagot ki kell képezni arra, hogy figyeljen a volt gyülekezeti tagokra, hogy jelezze, ha ilyennel találkozik, és hogy dolgozzon értük.
4. Orvosok és ápolók. Gyakran ők a legjobb nyomravezetőink. Ugyanakkor sok beteg lelket is felfedezhetnek.

5. Bibliaiskolák. Rádió és TV programjaink folyamatosan kiáznak olyan neveket, akik elhagyták gyülekezeteinket – gyakran egész családokat fedeznek fel. Ezek a nyomok, otthoni látogatásokkal egybekötve, sok eredményt hoznak.

6. Vallásos közvéleménykutatás. Ezeket a felméréseket gyakran a kormány végzi, vagy más egyházak, vagy adventisták házról-házra való felméréssel. Sok értékes nyomra bukkantunk ezekkel a felmérésekkel.

7. Gyülekezeti jegyzők címlistái. Ezek a leggyengébb nyomok, mert ha valaki csak egy név, vagy egy ex statisztikai adat a jegyző feljegyzéseiben, kevés az élő kapcsolat a gyülekezettel. Azonban ezeket is követni kell. Emlékeznünk kell arra, hogy erőfeszítést és kitartást igényel helyes és naprakész címjegyzéket vezetni azokról, akik régen elhagyták a gyülekezetet. De megéri.

8. Gyülekezeti vendégkönyv. Minden helyi látogatót, aki szombaton beírt a vendégkönyvbe, meg kell látogatni otthonában a következő héten. Ez bizonyult a leghatékonyabb nyomravezetőnek. Az a tény, hogy eljöttek a gyülekezetbe, bizonyos fokú jelenlegi érdeklődésre utal.

9. Adventista rokonok információi. Gyülekezeti tagjainkat arra kell ösztönözni, hogy jelezzék gyülekezetet elhagyó rokonaikat. Ez lehet a legméretesebb nyomravezető lista.

A gyülekezetet elhagyók típusai

Sokat segíthet a gyülekezet elhagyókkal való foglalkozásunkban, ha megtanuljuk megállapítani, hogy melyik kategóriába tartoznak. Ha azonosítani tudjuk őket, sokkal könnyebben tudunk segíteni nekik. Senki nem jelentheti ki kategorikusan, hogy ez a valaki elérhető, a másik nem, de segíteni fog, ha a gyülekezetet elhagyókat két fő csoportba soroljuk: (a) azok, akiket nehéz visszahozni és (b) azok, akiket könnyebb visszahozni.

Nem biztos, hogy mindenkit be tudunk majd sorolni konkrétan egyik vagy másik csoportba, de foglalkozni fogunk vele, amikor odaérünk, pontosan úgy, ahogy egy szokványos látogatási napon tesszük, amikor 12-20 otthont meglátogatunk. Menet közben megfigyeléseket teszünk a különböző típusokat illetően, de az általános javaslattétellel várunk a következő fordulóig. A tömörség érdekében engedjétek meg, hogy vázlatyszerűen írjak, és befejezetlen mondatokat használjak.

Először beszéljünk azokról, akiket nehezebb visszavezetni. Ez nem azt jelenti, hogy egy bizonyos foglalkozásra vagy csoportra összpontosítunk, amikor őszintén és nyíltan foglalkozunk ezzel a sokkal nehezebb csoporttal.

Nehezen visszahozható típusok

1. Volt intézményi dolgozók. Bizonyos okokból az intézmények személytelenekké válnak. Nem jó ötlet új tagokat arra bátorítani, hogy lépjenek kapcsolatba egy intézménnyel. Azokból hiányzik egy gyülekezet kedvessége és szeretete, valamint személyes érintése, és amikor üzleti alapon bánnak dolgokkal, néha támadó álláspontot vesznek fel, elbotlanak és elesnek. Ilyen esetben az egész egyházat hibáztatják a szerencsétlen tapasztalatokért, amelyeket osztályvezetőkkel, munkatársakkal és felügyelőkkel szereztek. Miután elhagyják a gyülekezetet, hajlamossá válnak arra, hogy minden tagot megbélyegezzenek azokkal az előnytelen jellemzőkkel, amellyel az a néhány személy rendelkezett, akikkel összeütközésbe került az intézményben. A tolerancia, a hosszútűrés és a kedvesség – még ha kezdetben nem is értékelik – segíthet visszanyerni a gyülekezetet elhagyókat és meggyőzni őket arról, hogy az adventisták nem keményfejű rabszolgatartók, ahogy azt korábban hitték.

2. Volt tanárok. Ez a legnehezebb, ha nem a lehetetlen típus. A minta is túlságosan következetes. Nem adventista iskolákba mentek akkreditált diplomát szerezni. Ők „kitágították” hozzáállásukat a vallásos alapelveket és tanítást illetően, és most „másként látják a dolgokat”. Miután volt néhány szerencsétlen összeütközésük egyetemi hallgatókkal és bizottsági tagokkal, kiesnek, és más iskolákban találják meg a helyüket. Itt megelégedettséget találnak abban, amit elértek és abban, hogy őket is értékelik.

Ez a típus rideg távolságtartó, számítgató, vállveregető vagy dölyfös, akinek nincsen szüksége semmire. Évekkel nem lehet meggyőzni és visszautasítják a kedvességet. Csak betegség, személyes vagy családi tragédia hozhatja vissza őket. De ne szűnjünk meg értük imádkozni!

3. Orvosok és sebészek. Van valami a képzésükben, a rendszertelen programjukban, a kötelességük nyomasztó hatásában, a világgal való közösségükben, pénzügyi előmenetelükben, ami keményen visszatartja őket a gyülekezettel való közösségtől. Azok, akik átesnek a kemény próbán, a leghasznosabb gyülekezeti munkásainkká válnak, ahogy a tapasztalat is mutatja. De orvosok százai vannak, akik már nem tartanak velünk.

Imádkoznunk kell az egészségügyi dolgozóinkért, mert az ő próbájuk nagy. A gyülekezetet elhagyó orvosok általában túl elfoglaltak ahhoz, hogy szükségesnek érezzék azt, hogy visszatérjenek, vagy érzékeljék, hogy milyen mélyre süllyedtek. Nagyon nehéz megközelíteni őket, mert túl elfoglaltak ahhoz, hogy az irodájukban beszéljünk velük, és az otthonukba látogató betolakodónak érzi magát. Alkalmi telefonbeszélgetések, vagy egy néhány bátorító szó adventista betegek részéről – ez tűnik az egyetlen megközelítési lehetőségnek.

4. Lelki neurotikusok. Szerencsére nem sok van belőlük. Ezek az emberek az álpszichológia, spiritizmus, egészséggel kapcsolatos szélsőséges hóbortok,

pünkösdzizmus, álmok és látomások csapdájába estek. Nem sokat lehet tenni értük. Egy nagyon kis hányaduk kinőheti ezt az állapotot és visszatérhet a normális élethez, de ha őket belekényszerítjük egy ingatag közösségbe a gyülekezettel, csak kárt okoznak a gyülekezet testének.

5. A túlságosan sikeres emberek. Egyes adventisták korábban nem rendelkeztek sok mindennel. Ácsok, kőművesek lettek, majd nagy vállalkozók vagy üzletemberek, ingatlanügynökök, gyártulajdonosok. Sikerük, ingatlanjaik, üzleti egyesületek, klubok stb. hálójába gabalyodva, önteltek lettek, mint akiknek „semmire sincs szükségük”. Előmenetelük bizonyítja sikerüket – legalábbis így gondolják. Aranyuk az istenük, házuk a templomuk, klubbársaik pedig a hittestvéreik.

Keveset lehet tenni elérésükért, hacsak a balszerencse közbe nem szól vagy válság nem éri őket. Ekkor már nem nehéz elérni őket, és valóban értékelni fogják a felajánlott segítséget. Addig viszont nem tehetünk mást, mint várunk, imádkozunk és reménykedünk. Talán egy édesanya halála, vagy egy gyermek betegsége visszahozhatja őket ideiglenes sikerességük ellenére is. Ha ez bekövetkezik, jó és segítő tagokká válnak, amint felismerik, hogy „*nem a vagyonnal való bővülködésben van az embernek az ő élete*”.

6. Az intellektuálisan gőgösök. Vannak olyanok, akik büszkék szkepticizmusukra, kételyeikre, és arra a képességükre, hogy a lelkészt sarokba szoríthatják egy vitában. Ők az örök kötekedők. Csak Krisztus szeretete tudja meglágyítani az ilyen embereket. A vita és érvelés csak elvesztegetett erőfeszítés, mert minden vita csak tovább erősíti őket saját álláspontjukban.

7. A függetlenek. Van egy osztály, amely lázad a tekintély ellen. Szeretik kifejezésre juttatni, hogy nem hajlandók alávetni magukat az egyház rendjének és szabályainak; örömeiket lelik a lelki individualizmus anarchiájában. Csak valamiféle súlyos elemi csapás tudja őket felrázni és annak a tudatára ébreszteni, hogy szükségük van alázatosságra és a szabályoknak való engedelmességre.

8. A hitehagyók. Talán ez a legreménytelenebb típus. Itt voltak velünk, mint munkatársak és egyházvezetők. Büszkén és lázadó módon elhagytak bennünket, és örömeiket lelik abban, hogy harcoljanak az ellen az igazság ellen, amelyet valaha szerettek. Ne harcoljunk velük. Ne válaszoljunk tűzre tűzzel. Ne vitatkozzunk velük. Ne próbáljuk meg visszafordítani rájuk saját érveiket. Biztosítanunk kell őket szeretetünkről, és arról, hogy ha valamikor visszatérnek a nyájhoz, mi leszünk a legboldogabbak. A hitehagyókat csak a szeretet tudja meggyőzni. És ezek közül néhányan vissza fognak térni.

Akiket könnyebb visszahozni

<https://www.ministrymagazine.org/archive/1962/12/seeking-his-lost-sheep>

Korábban azokról a típusokról beszéltünk, akiket nehéz visszahozni. Most gondolkozzunk azokon, akiket könnyebb visszanyerni.

1. Korábbi dolgozók

a. Megbotlott lelkészek. Sokan engedtek ideiglenesen a bűn csábításának, de még mindig teljes egészében szeretik az igazságot. Ezek az emberek nagyra értékelik a szeretettel és kedvességgel feléjük kinyújtott segítő kezet. Ha lehetséges, segítsük vissza őket a gyülekezeti közösségbe, még akkor is, ha nem térhetnek vissza korábbi lelkesi munkakörükbe, mint egyházterületi alkalmazottak. Meg kell menteni őket és minden erőfeszítést meg kell tenni visszanyerésükért.

b. Volt könyvevangélisták és egyházi iskolai tanárok. Egy csoportban foglalkozom velük, mivel általában a problémáik is hasonlóak: nehéz anyagi megpróbáltatások megkeserítették, vagy elbátortalanították őket, és így elhagytak bennünket. A hitelvekben még teljességgel hisznek, de meg kell győznünk őket arról, hogy szeretjük őket és vágyunk arra, hogy visszatérjenek. Ez nem egy nehéz típus a visszavezetés szempontjából.

2. Fiatalok gyenge otthonokból. Nagy számban vannak az ilyen gyülekezetet elhagyók. A gyermekek 9-11 éves korukban megkeresztelkedtek, de ahogy növekedtek, elmaradtak a gyülekezetből – nem azért mert nem lettek jól megtanítva a hitelvekre, hanem a hiányos otthoni nevelés és a jó gyermekkori alapozás hiánya miatt.

Meglepő felfedezés, hogy ezeket az embereket nem nehéz visszavezetni. Ritkán fordul elő, hogy elveszítik az igazság iránti szeretetüket. Miután megkósolták a világot, megérezték annak ürességét, és a küzdelem és szükség idején vágyakoznak a gyülekezet nyugalma és biztonsága után. Gyorsan válaszolnak a kedvességre és szeretetre, és gyakran egyetlen hívás is elég ahhoz, hogy visszajöjjenek a szombatiskolába és a gyülekezetbe.

3. Nem hívővel való házasság. Nem titok, hogy a hitetlen féllal való házasságkötés a legnagyobb tényező a gyülekezetet elhagyók listájának a hízalásában. Valószínűleg ez a legnagyobb egytényezős ok a gyülekezet elhagyására. Sokan, akik hitetlennel kötnek házasságot, nem szándékoznak feladni a hitüket. Csak néhányan azok közül, akik házasság miatt hagyták el a gyülekezetet csatlakoztak a katolikus vagy a református egyházhoz és tervezték úgy, hogy soha nem fognak visszatérni. Ezekkel nagyon nehéz dolgozni, hacsak a házasságuk meg nem feneklett. Egyesek megsebzetten és vérző szívvel térnek vissza a gyülekezethez.

Másokat a házasságon kívüli természetes kötődések vontak el a gyülekezettől: hitetlen partnerekkel való közösség; kompromisszum a kapcsolódás, szórakozás területén; gondatlanság a szombat megtartásában; engedmények az öltözködési elvekben stb.

Ez a csoport nem elérhetetlen. Egy ideig közömbösnek vagy ridegnek, önelégültnek és világiasnak tűnnek, de elérkezik az önvizsgálat ideje: „Mit kapok az élettől?”; „Jobb volt nekem akkor”; „a vég bizonyosan közeledik, rendbe kell hoznom az életemet”.

Betegség vagy gyermekek érkezése az otthonba gyakran megragadja ezt a típust. A betegségben természetesen Istenhez fordulnak, és ez vágyat ébreszt a gyülekezetbe való visszatéréshez. Az egyik legnagyobb szövegszerű a gyülekezetet elhagyók visszanyerésében a kicsik érkezése. A szülők elkezdnek komolyan gondolkodni gyermekük iránti kötelességeikről. Azt akarják, hogy gyermekük jobb legyen, mint amilyenek ők. A szülői felelősségtudatot tartom a legerőteljesebb segédeszköznek ami a gyülekezet elhagyókat kiemeli a világból, és visszavezeti a gyülekezetbe.

Amikor az otthon megosztott, az adventista szülő nem tudja elviselni, hogy a gyermekét hamis tanításokra nevelje a világi szülő, vagy az anyós/após. Gyakran tapasztalod, hogy azok a fiatalok, akikről azt gondoltad, hogy nem lettek jól megtanítva a hitelvekre, buzgón és hatékonyan érvelnek a hit különböző pontjai mellett. Ebben a stádiumban gyakran könnyen visszavezethetőek.

4. Az élet gondjai a fiatal édesanyáknál. Ez az egyik periódus, amikor sok fiatalasszonyt elveszítünk soraink közül. Ez a veszteség nem szükségszerű. A fiatalasszony terhességének késői hónapjaiban kezd öntudatos lenni és elkezd kellemetlenül érezni magát. Az utolsó két-három hónapban ritkán látható a gyülekezetben. Aztán jön a gyerek, ami ténylegesen leköti. Végül, amikor a gyermek hat vagy nyolc hetes lesz, elkezd összeszedni a bátorságát, hogy eljöjjön a gyülekezetbe. A probléma még nagyobb, ha a férj nem jár vele gyülekezetbe.

A gyülekezetben a gyermek sokat sír. Ha a gyülekezet kicsi, egyesek bámulnak rá, mintha ezt mondanák: „Miért nem viszed ki a gyereket? Nem gondold, hogy tönkreteszed az áhítatot?” Vagy egy nagyobb gyülekezetben egy elszigetelt helységben találja magát, az anyák szobájában. Ezért gyakran zavarbajönnek, frusztráltak és nyomasztja őket a zaj és a beszélgetés. Aztán meghozza a döntést: „Nos, nem megyek a gyülekezetbe, amíg Timóteus nem lesz elég nagy, hogy valamit megértsek a szombatiskolából.”

De akkorra Timóteusnak kishuga születik, és mikorra Johnny és Karen is sorban megérkeztek, szegény édesanya igazolt gyülekezet elhagyó lett, de nem azért, mert nem hisz a 2300 napos próféciaiban, hanem azért, mert nem volt, aki segítsen, hogy a négy kicsit elhozza a szombatiskolába!

Bátorítsd a fiatal testvérnőket, hogy látogassák meg az anyukákat és ajánlják fel a segítségüket, hogy elhozzák őket az istentiszteletre és segítenek nekik a porontyokra vigyázni a szombatiskola alatt! A fiatal anyukák a gyülekezetet elhagyók típusai közül a legkönnyebben visszahozhatók. Ők vissza akarnak jönni; gyermekeiket a

gyülekezetben akarják látni. De túlterhetségük miatt feladják a próbálkozást. Hamar megragadják a szeretetteljes segítő kezet, és kicsinyeiket magukkal hozzák.

5. Fizetésért dolgozó szombattartók. Sokan kiestek a gyülekezetből szombattal kapcsolatos munkahelyi válságok miatt. Aggodó édesapa, akinek felhalmozódott tartozásai vannak, elgyengül, amikor munkahelyének elvesztése fenyegeti. Egy frissen megözvegyült asszony találkozik a munkakeresők kegyetlen világával, enged és elfogadja a szombati munkát.

Ezek az emberek még mindig szeretik az igazságot, és azt tervezik, hogy rendbehozzák az életüket és visszatérnek, amikor „sikerül megállni a saját lábunkon”. A dorgálás nem fogja helyretenni és visszahozni őket. Beszéljünk nekik az Istenben való hitről és Isten ígéreteiről. Ajánljuk fel nekik, hogy elmegyünk velük a munkaadójukhoz, hogy megoldást találjanak szombat-problémájukra. Az ilyen típusú emberek – ha nem túl sok idő telt el a gyülekezettől távol –, könnyen visszanyerhetők (Lk 12 egy bátorító fejezet a fizetésből élőknek). De ha túl hosszú ideig volt távol, elracionálizálja a szombatünneplés fontosságát. Talán elkezd járni a baptista vasárnapi iskolába, és elkezd érvelni, hogy a szombat el lett törölve. Ekkor már nehéz visszanyerni.

6. Erkölcsi hajótöröttek. Sok van ebből manapság. Szívükben majdnem mindannyian hisznek az igazságban, de miután kitombolták magukat az erkölcstelenségben, hirtelen észhez térnek, és elkezdik érezni a gyülekezet szükségét. Nem nehéz őket visszanyerni; ők vágnak arra, hogy visszajölessenek, de a nagy gond az, hogy mivel többször házasodtak újra, ezzel megkötötték magukat egészen addig a pontig, amikor már szinte lehetetlen arra bátorítani őket, hogy újra igényeljék gyülekezeti tagságukat.

7. Függőségek áldozatai. Áldozatai lehetnek az alkoholnak, dohányynak, vagy ehhez hasonlóknak. Ezek az emberek gyengék. Csak a kedvesség és szeretet hozhatja őket vissza. A dorgálás és fegyelmezés csak tovább gyengíti őket. Tudasd velük, hogy megbízol bennük, imában mellettük vagy, és minden lehetséges módon segíted őket. Biztosítsd őket arról, hogy Isten mindenható. *„Nem egyéb, hanem csak emberi kísértés esett rajtatok: de hű az Isten, aki nem hágy titeket feljebb kísértetni, mint elszenvedhetitek; sőt a kísértéssel egyetemben a kimenekedést is megadja majd, hogy elszenvedhessétek”* (1Kor 10:13).

Amikor újra bízni tudnak Jézusban, önbizalmuk megerősödik, újra belekapaszkodnak Istenbe, és visszatérnek a gyülekezetbe. Azokat az embereket, akik bűnben élnek, vagy valamilyen függőségben, könnyebb visszavezetni, mert tudatában vannak annak, hogy távol vannak Istentől. Nincs bennük sem intellektuális sem lelki önelégültség.

8. A gyengék és félénkek. Egyesek nem nagy bűnözők, de megfélemlíti őket egy férj, feleség, szülő, vagy gyermek. Ezeket a félénk és bátortalan embereket vissza lehet nyerni, de mindez nem könnyű. Annyira megszokták, hogy féljenek másoktól, hogy

már nem tudják félni az Istent. Nem csoda, hogy a Biblia azt mondja, hogy a gyávák Isten városán kívül maradnak.

Az ilyen embereknek szükségük van a gyengéd együttérzésre, amikor megpróbáljuk visszahozni őket, még mielőtt túl késő lenne számukra. Hívd meg őket az otthonodba! Ajánld fel, hogy elhozod őket a gyülekezetbe! Tudasd velük, hogy ha kivetettek lesznek Istenért, a gyülekezetük mellettük fog állni! Segíts nekik a szívükben helyreállítani az Isten szeretetét és félelmét, hogy az felülmúlja az emberektől való félelmet!

9. Akik jobban szeretik az élvezeteket, mint Istent. Sokan hisznek a hitelvekben, de jelenleg inkább a világot akarják. Az igazságról való vitakozás kevés eredményt hoz. Bizosítsd őket szeretetünkről és mondd el nekik, hogy amikor készen vannak erre, reméled, visszatérnek. Ők amolyan tékozló fiú típusok. Meg kell várnod a visszatértüket, miután „mindent elköltöttek”.

Ha egy ifjúsági csoporthoz tatoznak, sokakat visszanyerhetsz, ha következetes közösségi és lelkeségi programokat szervezel a gyülekezetben. Annyira sulykoltuk, hogy mit nem lehet tenni, ahelyett, hogy rámutattunk volna arra, hogy mit lehet, hogy a vallást taszítóvá tettük sok fiatal számára.

10. Akik adósai Istennek és embereknek. Egyesek elcsüggednek a feladataik okozta túlterheltség miatt. Talán két munkahelyen dolgoznak, és olyan fáradtak, mire a szombat megérkezik, hogy sem kedvük, sem energiájuk nincs ahhoz, hogy gyülekezetbe menjenek. A levertség rendellenességekhez vezet, majd pedig a halálhoz. Csak egy újjászületés élesztheti fel őket.

Mások Istennek az adósai. Elmaradnak a tizedükkel, aztán elkeseredettségükben mindent feladnak. Bátorítsd őket, hogy kezdjenek el jelképes összegeket befizetni tizedelmaradásukban, hogy érezhessék, hogy valamikor utolérhetik magukat. Egyesek annyira lemaradtak, hogy mindent újra kell kezdeniük, és újra kell keresztelkedniük. Csődöt jelentenek, aztán megfogják Isten kezét és mindent újra kezdenek. Láttunk néhány ilyen újrakezdést Isten országáért.

11. A megsebzettek. Ezek az emberek meg vannak győződve, hogy őket megsértette egy diakónusnő éles nyelve, vagy egy diakónus becsstelensége. Vagy becsapta őket egy testvérnő a családi ingatlanvitában, aki most éppenséggel a gyülekezet jegyzője. Vagy a fiukat igazságtalan módon kirúgták az egyházi iskolából.

Ezeket az embereket nehéz visszavezetni, mert a vádjaik gyakran igazak. De még akkor is, ha csak képzelt vádak, azok éppoly valóságosak a megsebzettnek, mintha igaziak volnának. Biztosítsd az ilyen embert a szeretetedről, hogy minden áron meg akarod menteni őt, és hogy nem engedheti meg magának, hogy elveszen csak azért, mert 500 dollárral becsapta valaki. Lehet egy Júdás minden gyülekezetben, de van egy Jézus is. Egyes esetekben, amikor nyilvánvaló, hogy egy gyülekezeti tisztviselő

tisztességtelenül bánt egy gyülekezetet elhagyóval és nem akarja beismerni, a legjobb, ha azt ajánljuk, hogy menjen egy közeli gyülekezetbe, ahol nem zavarja korábbi gyülekezete következetlen vezetőjének a jelenléte.

12. Az őszinte kételkedők. Egyesek kiestek a gyülekezetből, mert komoly kételyeik voltak, talán a Prófétaság Lelkével kapcsolatosan, vagy a jegygyűű, a smink, problémák, vagy egyéb fontosabb hitelvi kérdések kapcsán. Úgy érezték, hogy nem maradhatnak gyülekezeti tagok ilyen gondolkodásbeli különbségekkel.

Ezek az emberek különleges figyelmet igényelnek. Jó fogadtatásra találhat egy kedvesen felajánlott segítség, de nem olyan lelkülettel, hogy te majd rendbeteszed őket, hanem együttérzéssel vezetve őket kételyeik felodásában. Biztosítsd őket arról, hogy a Biblia írói és maga Ellen White is keresztülmentek olyan időszakokon, amikor a hitük keményen megpróbáltatott, sőt talán még kételkedtek is.

A vitatkozó, pörlekedő kételkedőkön ritkán lehet segíteni, de az őszinte kételkedőket el lehet vezetni arra, hogy biztos talajra találjanak. Késztesd arra, hogy kövesse azt, amit megértett, és bátorítsd abban, hogy ha őszintén előrehalad abban a világosságban, amit megértett, a kétely sötét útjai megvilágosodnak majd előtte. Soha ne dorgáld a kételedőt, kételkedéséért.

13. Cigány gyülekezetet elhagyók. A világ állandó mozgásban van, így sok adventista is. Sokan olyan gyakran költöznek, hogy gyülekezeti tagságuk nem bírja követni őket. Így elveszítik gyökereiket egy gyülekezetben.

Amikor egy gyülekezeti tag készül elköltözni, nevét és címét küldjük el annak a gyülekezetnek és egyházterületnek, ahova el fog költözni, és ők bátorítani fogják arra, hogy kérje el gyülekezeti tagságát az új gyülekezetbe. Sok gyülekezeti tag nem méri fel annak a fontosságát, hogy mennyire lényeges gyülekezeti tagságukat elkérni az új gyülekezetbe. Azt sem mindig tudják, hogy volt gyülekezetük mennyire szeretné, ha elvinnék tagságukat, hogy névsorukat naprakészen tarthassák.

14. Feloszlattással járó veszteségek. Egyesek akkor veszítették el tagságukat, amikor gyülekezetük megszűnt, vagy feloszlatták. Távollétükben a gyülekezet feloszlott, és csak később vették észre, hogy már nem létezik. Egyesek sértve érezték magukat és nem tettek további erőfeszítéseket, hogy visszatáljanak.

Ha rátálalunk az ilyen emberekre, bátoríthatjuk őket, hogy visszajöjjenek és meg lehet szavazni a tagságukat a jelenlegi gyülekezetbe. Ne tegyük visszatérésüket megalázóvá, kínossá vagy bonyolulttá. Tudassuk velük, hogy készek vagyunk fogadni őket. Ha makacskodnak, és azt mondják, hogy úgyis nemsokára újra elköltöznek, bátorítsuk őket, hogy csatlakozzanak a gyülekezethez, majd kérjék a levelüket az új helyre, vagy a területi gyülekezetbe.

15. A szegények. Egyesek feladták és távoztak, mert túl szegénynek érezték magukat ahhoz, hogy lépést tudjanak tartani az elvárásokkal: adóság, illetékek, célok, felajánlások, befizetések, tandíjak, előfizetések és önkéntes adományok. Micsoda tragédia, hogy a szegények nemkívánt személynek érzik magukat, vagy képtelennek arra, hogy kivegyék saját részüket, és azért, hogy megszabaduljanak megalázó helyzetekből, inkább visszavonulnak.

Milyen hálások lehetünk Istennek, hogy Ő nem személyválogató, és hogy Jézus szegény volt az emberek között. Mikor tanuljuk meg, hogy oly módon cselekedjünk, hogy ne halljuk a pénzváltók hagját a templomban, és a szegények ne érezzék alsóbbrendűnek magukat? Hozzuk tudomásukra, hogy Isten szereti őket és elfogadja csekély adományukat. Legjobb munkásaink közül sokan szegény családokból érkezettek, mintegy ajándékként az egyház számára. A szegények válaszolnak a tettetés nélküli szeretetre.

16. Csökönyös fiatalok. Sok adventista fiataalt a rendezett adventista gyülekezeti tagsággal rendelkező szülők nem adventista iskolákba küldenek. Micsoda próbákat és kísértéseket szenvednek el itt! Együttesekben való próba vagy kosárlabda mérkőzés pénteken este; különleges tornatermi tevékenységek szombaton; iskolai partik és játékok; olvasónapló készítése könyvekről és mozifilmekről angol órára; evolucionista válaszok vizsgákon a sikeres vizsga érdekében; aztán pedig házasság egy nem gyülekezeti tag osztálytárssal.

Valójában a szülők nevezhetők gyülekezetet elhagyóknak elsősorban, mert ők küldték gyermekeiket nem adventista iskolába; de most már túl késő. A fiatal érett gyülekezetelhagyóvá vált. Beszéljünk fiataljainkkal, és tegyünk meg minden tőlünk tehetőt, hogy beiratkozzanak az egyik iskolánkba. De, ha ez már túl késő, mivel a fiatalok már felnőtté váltak, akkor sem teljesen lehetetlen a visszavezetésük.

Az adventista otthonban felnevelkedett fiatal soha nem fogja teljesen elfelejteni a hitet. Annak ellenére, hogy nem él aszerint, majdnem minden esetben tiszteli az igazságot, és érvelni fog mellette a hitetlenek előtt. A fiatalokat nem nehéz visszavezetni. Ne vitatkozzunk velük; ne dorgáljuk őket, mégcsak ne is intsük őket! Csak tudassuk velük, hogy bízunk bennük, és reméljük, egy napon visszajönnek majd! Bátorítsuk őket, hogy ne várjanak túl sokáig! Ne zaklassuk őket. Biztosítsuk őket arról, hogy nem avatkozunk bele jelenlegi életmódjukba, de ha bármikor is segítségre van szükségük, örömmel rendelkezésükre állunk! Egy ilyen ígéret gyorsan visszasegíthet egy fiataalt.

17. Betegek. Szeretném ezt kihagyni a sórból, de nem tehetem. Egy nagyobb városban egy előkelő asszony rosszindulat nélkül, de érzelemmel telítve mondta el nekem szívfájdalmát: „Gyülekezeti jegyző voltam, és amikor a testvéri órán megszavazták valaki tagságának a megszüntetését, az én feladatom volt a címlistáról eltávolítani a nevét. Nem is gondoltam arra, hogy egy napon ugyanez fog történni az

én nevemmel is. Szívinfarktust kaptam, és hónapokig gyengélkedtem, néha ájulási rosszulleteim is voltak. Nem volt biztonságos elmennem otthonról.

Évekkel később egy diakónus meglátogatott, és miután alaposan kikérdezett, elment, nyilvánvalóan elégedetten azzal, hogy többé már nem tudok kimozdulni otthonról, mert egy néhány nap múlva egy levelet kaptam, amelyben közölték, hogy töröltek a névsorból. Még mindig megünneplem a szombatot, szeretem az igazságot, és adventista irodalmat olvasok. Szeretnék üdvözülni, és sajnálom, hogy nem tartozhatok a gyülekezethez. De ezen nem lehet segíteni, mert naprakészen akarják tartani a nyilvántartásukat.”

Micsoda tragédia! Igen, egyesek hosszas betegség miatt nyomát veszítették a gyülekezetnek, de ennél rosszabb, hogy a gyülekezet elvesztette az ő nyomukat. A mennyei törvény elleni bűncselekmény eltávolítani egy tagot azért, mert a teste megtört. Ez olyan, mintha egy férfi elválna a feleségétől, mert egészségének megromlása miatt nem tudja elvégezni a házimunkát.

Menjünk el ezekhez a megsebzettekhez és tegyünk meg minden tőlünk telhetőt, hogy tudomásukra hozzuk, hogy szeretjük őket, hogy a gyülekezeti jegyzékekben akarjuk látni a nevüket még akkor is, ha egyetlen szombaton sem tudnak eljönni közénk. Amíg az egyház nem javít ezeken a túlkapásokon, nem lehet sikeres, mert annak az ítélete alatt van, Aki szereti a szegényt, a beteget, az özvegyet és az árvát.